

EL MICALET GALÀCTIC

Aitana, investigadora privada

David Navalón

Dibuixos de Paulapé

1

Un diumenge de matí

Un diumenge de matí, acabant el segon cap de setmana del mes de maig, a la comissaria del poble del costat sonà el telèfon.

–Sí, diga'm. Oficina de policia. En què podem ajudar-lo?

–Policia? He sigut víctima d'un robatori –des de l'altre costat, parlava una dona amb veu molt alterada.

–A veure. Conte'm què ha passat.

–M'han furtat el nom!

L'agent de policia Blai es quedà un instant en silenci.

–Disculpe, senyora. Com ha dit?

—Que m’han furtat el nom. Ha sigut esta nit mentre dormia, perquè ahir abans d’aplegar a casa encara el tenia. Però hui en eixir de casa per anar a treballar...

—Mire, això de fer bromes a la policia és una cosa molt seriosa i podria denunciar-la, així que, per favor, si no li importa ací tenim treball.

—Escolte vosté! Açò no és cap broma i és molt seriós també. Li estic dient que m’han furtat el nom! M’han preguntat com em deia i m’he adonat que...

—Bajanades a mi? Au, que tinga un bon dia!

L’estranya conversa finalitzà amb un fort soroll en penjar l’auricular. L’agent de policia Blai Ferris era un home alt, corpulent i molt bona persona, però no aguantava les bromes cap a l’autoritat. «No estem ací per jugar», pensava.

No havia separat encara la mà de l’auricular que acabava de penjar quan un home d’uns cinquanta anys obrí la porta de la comissaria i es plantà davant d’ell sense moure’s de l’entrada.

—Bon dia.

—Bon dia. Passe, passe. En què puc ajudar-lo?

L’home mostrava un aire un poc desconcertat, confús. No era molt alt. Més prompte tirava a baixet. Tenia la cara i el coll plens de suor, com si haguera vingut corrent. Duia un vestit gris que pareixia haver sigut planxat sense ganes i un barret del mateix color, que Blai pensà que no devia

cabre-li en el cap de tan xicotet que era el barret o de tan gran que li veia el cap a l'home.

Aquest prengué seient amb calma en una de les dues cadires davant de l'escriptori de Blai i recolzà en l'altra una maleta amb rodetes que portava amb ell. Definitivament, pensà l'agent, era una cara de confusió.

Sempre amb calma, es llevà el barret, el deixà sobre la seva falda i deposità les mans sobre ell amb cura. Després es quedà mirant l'agent amb la mateixa cara confusa sense dir ací estic.

Blai inicià la conversa una altra vegada.

–Vosté dirà.

–Hum, veurà vosté. En realitat no sé com explicar-li el que m'ha passat. Ni jo mateix acabe de creure com ha pogut passar.

Blai tractà d'ajudar-lo.

–Què li sembla si comencem pel començament? On estava vosté? Què estava fent?

–Sí, clar. Vegem. Veurà vosté. He aplegat des de Barcelona amb el tren de les huit en punt.

Com un reflex, Blai mirà de reüll el rellotge que tenia a la paret de la seua dreta. Marcava dos quarts de nou.

–Estic ací perquè demà comence a treballar com a advocat en l'assessoria Brotons i Fill. Jo no sóc Fill ni tampoc Brotons, però necessitaven personal i m'han contractat. La qual cosa està molt

bé perquè feia tres mesos que no treballava. –Blai s'acomodà en la seva cadira.– Haguera preferit un poble més gran, però bé, supose que...

–Bé, bé –el tallà Blai fart d'escoltar la seua vida–. Això està molt bé. Enhorabona pel seu nou treball, però si no li importa anem directament al que li ha passat.

–Clar, clar, veurà vosté. Baixava jo del vagó amb la meua maleta cap a l'entrada de l'estació quan de sobte m'he adonat que no tenia nom.

Els ulls del policia s'obriren com a plats. No s'ho podia creure. Una altra vegada? Què era allò? Una confabulació? Blai féu callar a l'home plantant-li la mà en la cara.

–Sí, sí. Molt graciós. Què passa? Ens hem posat tots d'acord per fer broma amb la policia? És vosté el mateix que ha trucat per telèfon. Veritat que sí? Vol riure's de mi perquè és diumenge i està desficiós. És això?

L'home es mogué inquiet en el seu seient fent una cara més confusa encara.

–Perdone, però no sé de què em parla. Ja sé que resulta estrany. No m'havia mai passat una cosa així.

–Ja n'hi ha prou! –el tallà l'agent Blai–. El multaré per burlar-se d'un representant de l'autoritat. Diga'm el seu nom.

–Li acabe de dir que no en tinc. Me l'han furtat. No sé com ha sigut.

—Que sí, que sí. Molt graciós. No puc parar de riure. —Blai estirà el braç seriós sobre l'escriptori amb la palma cap amunt.— Done'm el seu DNI, per favor.

L'home, sense dir més paraula, ficà mà a la butxaca, tragué la cartera, l'obrí, regirà un moment i li mostrà a l'agent el que demanava.

Blai agafà el DNI per tal de tramitar la denúncia, però en fixar-se en el seu contingut es quedà un moment estranyat.

—Ho veu? —l'interrompé l'home—. I vosté no em creia.

Blai va mirar detingudament el DNI i observà curiós que no tenia cap nom escrit. Malgrat que hi havia la fotografia de l'home, un número d'identificació amb la seua lletra corresponent, la part destinada al nom i cognoms estava buida.

Girà el carnet per mirar-lo millor i investigar si es tractava d'un carnet fals molt ben fet. Però no. Aquell carnet semblava tan real com qualsevol altre.

Sense saber què fer, l'home en la cadira el mirava esperant i colpejant amb els dits el barret que descansava a les seues cames. Blai es passà la mà oberta per tot el cap gratant-se el bescoll i es quedà uns segons quiet com una estàtua mentre mirava el document. De sobte, alçà la veu més enllà del despatx.

—Llorens! Crida el sergent, per favor! Digues-li que vinga!

—Ara va! —se sentí des del despatx del costat.

Al cap de poc entrà en el despatx un home alt i no corpulent com Blai, sinó gros, ben gros; amb una panxa que amenaçava seguir creixent a força dels pastissos de tomaca que tant agradaven al sergent.

—Bon dia —dirigint-se primer a l'home de la cadira—. Diga'm, Ferris. Què passa?

Blai, que intercanviava la mirada escrutadora entre el carnet i l'home assegut al seu davant, mirà el sergent i li estengué el DNI.

—És que no comprenc molt bé el que està passant ací i necessite un poc d'ajuda. Aquest home diu que li han furtat el nom després de baixar del tren. Diu que no té nom. Al seu DNI tampoc està. Què li sembla? Per si això no fóra prou, no fa dos minuts que algú ha telefonat amb intenció de gastar la mateixa broma.

El sergent deixà anar un somriure entre divertit i sorprés.

—Com ha dit? —Agafà el DNI per estudiar-lo.

L'home el mirava des de la seua cadira però no digué res. Sols alçà els muscles convençut que no anava a servir de res donar més explicacions.

—Vol dir-me que vosté no té nom? —l'interrogà el sergent plantat davant d'ell—; que ahir sí que tenia nom, i que ara ja no en té perquè algú li l'ha furtat? En baixar del tren?

–Exacte –assentí l’home alleujat–. Ja veig que ho entenen.

–Ferris, ha comprovat que el carnet siga real?

–Sí, sergent. Tot sembla normal.

El sergent tenia el cap bloquejat. Mirava el carnet, mirava Blai, després l’home de la cadira i tornava a començar. Igual que havia fet Blai. Es passà la seua manota pel cap quasi rapat i acabà gratant-se el bescoll amb calma. Pensà uns segons i després uns segons més.

Per fi, com que allò no quadrava, s’obligà a pensar que tot era una broma o que aquell home estava tocat del perol.

–Bé. Ferris, prenga-li nota. Apunte i done-li tota la prioritat a la investigació. –Mentre li deia aquestes paraules, tornà el carnet a Blai i li picà l’ullet sense que l’home se n’adonara.

A Blai li quedà molt clar.

Alhora que el sergent feia mitja volta per tornar al seu despatx, Blai col·locà el teclat davant seu però sense obrir cap programa a l’ordinador. La intenció era fer creure al bromista que prenia nota del cas i fer-lo fora de la comissaria.

–Bé. Diga’m el seu nom... Disculpe. Vull dir... els seus cognoms.

No havia acabat l’home d’obrir la boca quan sonà el telèfon. Blai deixà el teclat i despenjà.

–Sí, diga'm. Oficina de policia. En què podem ajudar-lo?

Durant el següent mig minut, la cara de sorpresa de l'agent de policia Blai Ferris anà tornant-se més pàl·lida.

Sense contestar a l'interlocutor separà l'auricular de l'orella i cridà ben fort.

–Llorens! Torna a cridar al sergent, ràpid!

–Ara va!

El sergent aparegué apressat però amb cara de pocs amics. No tenia ganes de continuar perdent el temps amb la bajanada del graciós homenet. Una pila de papers l'esperava a la seua taula. En mirar a Blai el veié amb el braç estés oferint-li el telèfon i amb el rostre molt canviat. Una gota de suor li havia aparegut al front.

–Què? –preguntà el sergent expectant.

–És el meu germà, l'escombraire. Truca des del parc de la plaça de Baix. Diu que algú li acaba de furta el nom a ell, a tots els xiquets que estaven jugant i als seus pares.

El sergent i l'home del vestit gris el miraren amb la boca oberta estupefactes.

–La veritat és que... –Blai no sabia com continuar.

–És que, què? –el constrenyí el sergent.

L'agent Llorens també guaitava el cap pel marc de la porta encuriolit pel que passava.

—Que l'escombraire és el meu germà —continuà incrèdul de les seues paraules—, però no recorde el seu nom. És com si... com si... com si no en tinguera.

—Però quines coses diu?! —el sergent esclatà cabrejat—. Potser és hui el dia dels innocents o és que ningú té res més interessant a fer que molestar l'autoritat policial?! Ferris, agafe les claus del cotxe i anem al parc! Els llevarem a aquests graciosos les ganes de fer broma!

—I ell? —preguntà Blai alçant-se i agafant les claus amb una mà i la seua gorra amb l'altra.

El sergent mirà l'homenet assegut en la cadira en la mateixa posició esperant que algú es recordara d'ell.

—Prenga-li nota i el denunciarem més tard!

Obrí la porta de la comissaria i desaparegué.

—Com? Però si jo no... —l'home parlava amb por de molestar.

—Vosté, a callar! Faça el que li han dit i ja el cridarem! —l'interrompé Blai abans de desaparèixer també per la porta. Diga-li el nom i el seu número de telèfon al meu company i ja el cridarem.

—Però si jo no tinc nom.

—Doncs deixe-li una foto seua o el que siga!

Sense mirar-lo, tancà la porta amb celeritat i ambdós policies desaparegueren en direcció al cotxe policial deixant l'homenet amb la maleta als seus peus, el barret a la falda i la paraula en la boca.

Llorens i ell es miraren torbats. Llorens es passà la mà pel cap i es gratà el bescoll.

El que cap d'ells sabia era que una altra persona havia estat escoltant l'estranya conversa des del principi i estava a punt d'emprendre la seua pròpia investigació. Una persona menuda que havia romàs tota l'estona agenollada darrere la porta contra la paret amb una nina al braç. Aitana. Una xiqueta.